

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN ŞEREFİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh... Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Hamden kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ hayra halkihî seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ ve üsvetine'l-haseneti muhammedini'l-mustafâ... Ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ... Emmâ ba'd:

Çok kıymetli, pek değerli mü'min kardeşlerim! Bizi yaratan, sayısız, türlü nimetlerine gark eyleyen, lütfuyla yaşatan, nimetlerinden istifâde ettiren Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne sonsuz hamd ü senâlar olsun!

a. İnsanoğlunun Şerefi

Bir hiç idik, bizi o yarattı. Her şeyi yaratan o... Bir incir çekirdeğinden kocaman ağaç, binlerce meyva, senelerce mahsül; bir küçücük tohumdan, kâinâtın harikası eşref-i mahlûkât insan cinsini yaratıyor. Bir küçücük zerrenin içine dünyayı çatlatan, yeri yerinden oynatan, zehiri asırlarca patladığı yerden gitmeyen kuvveti depo ediyor. Bir küçücük atom denilen, gözle görünmeyen zerrenin içine, şu koca kudreti sığdıran Rabbü'l-âlemîn... Bir küçücük çekirdeğin içine, koca bir ağacın kabiliyetini

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

veren Rabbü'l-âlemîn... Bir küçücük tohuma, yüz yıl ma'rifetle dolan bir hazine olan insanı meydana getirecek kabiliyeti yerleştiren Rabbü'l-âlemîn... Bizi yoktan var etti. Kâinatı yoktan var etti.

Her şey onun mülkü, her kudret onun. *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*, başka güç kuvvet yok! O müsaade ederse, bir şey olur. O müsaade etmezse, hiç bir şey olmaz! Varlık bile olmaz. Tecellî etmese, varlık bile olmaz. Lütfetmese, varlık bile olmaz.

O Rabbü'l-âlemîn, o kudret-i külliye sahibi, Hâlik-ı kâinât, Mâlikü'l-mülk, o kadar çeşitli mahlûklar yatarmış ki... Şu dünya denilen küçücük kürrede ki, fezada adı okunmaz, cismi hesaba girmez, zerre gibidir. Şu dünyanın içinde öyle esrar, öyle hikmet, öyle sanat, öyle kudret var ki, insan gözlüğünü takıp da baktığı zaman, hayran olmaması mümkün değil! Yakından baktığı zaman, hayran olmaması mümkün değil!

Gayr-ı muntazam görünen şeylerde bile bir intizam, öyle bir muazzam intizam var ki, akıllı insanı dîvâne eder. Mikroskoba yanaşıp da baktığın zaman, "Allah Allah!" diye insanın tüyleri diken diken olur. "Ben bu kâinatı darmadağın sanıyordum, pejmürde sanıyordum, perişan sanıyordum, yığın sanıyordum; meğer her şeyde bir intizam varmış, dizi varmış, hesap varmış!" diye insanın aklı başından gider, mest olur insan...

Bu kudretin sahibi Rabbü'l-âlemîn, bunca mahlûkatının arasından insanoğlunu eşref-i

mahlûkât eylemiş. Eşref-i mahlûkât... Adını bildiğimiz bilmediğimiz, şeklini gördüğümüz görmediğimiz, tanıdığımız tanımadığımız, aletlerimizin müşahade sahasına giren, girmeyen sayısız varlıkların içinde, eşref-i mahlûkât kılmış biz insan neslini... Ademoğullarına en büyük şerefi vermiş, eşref-i mahlûkât eylemiş.

Bir de akıl nimetiyle taltif eylemiş. Düşünce nimetiyle taltif eylemiş ki, bu eşref-i mahlûkât olan Ademoğlu, bir karış boyuyla kâinatı dolaşüyor. Yıldızlardan yıldızlara sefer yapıyor. Bombalar patlatıyor, dağları deviriyor, dereleri dolduruyor... Yeri deliyor, yerin içinden yedibin metre, onbin metre altında ne varsa orayı karıştırıyor. Denizin içindeki balinaları altediyor. Ormandaki kaplanları, aslanları kafeslere sokuyor... Ne sayesinde? Verdiği akıl nimeti sayesinde...

İnsanoğluna verdiği bu akıl nimeti sayesinde, bu insanoğlu kâinatın sultanı olmuş.

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا
أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ

(يس: ٧١)

(Evelem yerav ennâ haleknâ lehüm mimmâ amilet eydînâ en'âmen fehüm lehâ mâlikûn)
[Görmüyorlar mı ki, biz kudretimizin eseri olmak üzere onlar için birçok hayvan yarattık. Bu sayede onlar bunlara sahip olmuşlardır.]
(Yâsin, 36/71) Cümle mahlûkat hizmetine

verilmiş.

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاَهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ

(الإسراء: ٧٠)

(*Ve lekad kerremnâ benî âdeme ve hamelnâhüm fi'l-berri ve'lbahr*) “Ademoğlunu biz mükerrem mahlûk kıldık, müstesnâ varlık kıldık, şâhâne varlık kıldık. Yeryüzünde, denizlerde onları taşıyacak vasıtalar ikram eyledik.” (İsrâ, 17/70) Hayvanlar emrinde, binerler, keserler, yerler. Bitkiler emrinde, istifade ederler. Sunan hep alemlerin Rabbi... İkrâm hep alemlerin Rabbinden...

Neden insanoğluna bu aklı vermiş, bu şerefi vermiş? Kendisini bilsinler diye. Bilmesinin de kuvvetli olması için, kâinata, mahlûkata bir hürriyet bahşetmiş. İnsanlara bir serbestlik bahşetmiş, bir irâde-i cüz'iyeye vermiş. Önüne iki tane yol çıkarmış: Hidâyet yolu ve dalâlet yolu... Karşısına bir düşman, azılı düşman yaratmış: *Şeytan aleyhi'l-la'ne*... İçine bir azılı, tehlikeli mahlûk sıkıştırmış: *Nefs-i emmâre*... Önünde yollar çeşit çeşit... Dünyanın nimetlerini süslemiş, gözünün önüne sermiş.

Bu eşref-i mahlûkât olan, yarattığı bu insanoğluna bakıyor ki, bu kadar hilenin arasından, bu kadar tuzağın arasından, bu akıl sahibi mahlûkat acaba kendisini bulabilecek mi? Bu kadar aldatmanın arasından, bu kadar düşmanın içinden yaratanını bulabilecek mi? Nazar ediyor. Bulabilirse ikram ediyor. Ama

serbest bırakmış; isterse iman etsin, isterse kâfir olsun, isterse münkir olsun... İsterse kıpkızıl olsun, isterse kapkara olsun... Umurunda değil. Neden? Kâinâtın kıymeti yok, varlığın kıymeti yok...

Nedir ol kim ey Hâbîbim dîledin, Bir avuç toprağa minnet mi eyledin?

Ademoğulları onun için bir avuç toprak. Kâinat onun için “Kün!” emrinin bir neticesi.

كُنْ فَيَكُونُ

(يس: ٨٢)

(*Kün feyekûn*) [Ol der, hemen oluverir.] (Yâsin, 36/82)

“Ol!” dedî bir kerre, var oldu cihân...

“Ol!” deyince, elinde mi olmamak? Bunca düzen içinde bu kâinat, şekil şekil, hücreler dizi dizi, titreye titreye, zerreler titreye titreye, döne döne Rabbü'l-âlemîn'in emrine girdiler. Neyi olmak lâzım geliyorsa onu oldular! Neden? “Ol!” dedi. Onun

emrinden başka bir şey yapmak kimin haddine?

“Ol!” dedî bir kerre, var oldu cihân; “Olma!” derse, mahvolur ol dem hemân!

“Olma!” derse, “Yok ol, mahvol, kahrol!” derse ne olacak? Kahrolur... Allah'ın kahrını, gazabını var mı bir durduracak? Yok! Hepimiz biliyoruz. Âmennâ ve soddaknâ, lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh... O kudret-i külliye sahibi Rabbü'l-âlemîn'in kullarıyız! Vazifemiz onun varlığını

bilmek, ona kulluk etmek.

Vazifemiz ne? Neden yarattı Allah-u Teâlâ Hazretleri cinleri, insanları, Ademoğullarını, kâinatı? Bilsinler beni, bana ibadet etsinler diye yaratmış. Öyle bildiriyor, öyle ferman ediyor. Kur'an- ı Kerim'de öyle bildiriyor:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

(الذَّارِيَّت: ٥٦)

(*Ve mâ halaktü'l-cinne ve'l-inse illâ li-ya'budûn*) [Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.] (Zâriyât, 51/56) buyruluyor.

Başka bir şey değil! Doktorluk yapsınlar, mühendislik yapsınlar, ziraat yapsınlar, yeri kazsınlar, ağaç bitirsinler diye mi? Ağacı sen mi bitiriyorsun? Hastaya şifayı sen mi veriyorsun? Şu tuğlanın malzemesini sen mi yarattın? Her şeyi bedava bulmuşsun, kullanıyorsun. Tohum bedava gelmiş eline... Burayı kazıyorsun, eşeliyorsun, sokuyorsun; Allah bitiriyor!

Bitirmediği zaman, bir şey yapabiliyor musun? Çernobil'de nükleer santral patladı da, Trakya'daki bütün ayçiçeği tohumları filizlenmedi. Hadi bakalım filizlendir, göreyim seni! Ortada kabadayı kabadayı dolaşan ilim adamı, hadi bakalım, bir ayçiçeğinin tohumunu filizlendir de göreyim seni, hadi! Allah vermiyor, hadi bakalım filizlendir!

Filizlendiremez muhterem kardeşlerim!

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاستَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا
لَهُ

(الحج: ٧٧)

(*Yâ eyyühe'n-nâs duribe meselün fe'stemiü leh*) “Size bir misâl veriliyor, kulak verin. (*Inne'llezîne ted'üne min dûni'llâh len yahlükü zübâben ve levi'ctemeü leh.*) Sizin o Allah'tan gayrıya tapındığınız varlıklar var ya, taşlar, yontmuşsunuz, heykel yapmışsınız, ağaçtan, taştan demirden, bilmem şöyle böyle... Ne kadar süslense o kadar mülevves. Onların bir bir sivri sineği, bir sineğin kanadını yaratamazlar yâ! (*Len yahlükü*) Yaratamayacaklar da...”

Şimdiye kadar yaratamamışlar, bundan sonra ilim ilerler de yaratabilirler mi? (*Len yahlükü zübâben ve levi'ctemeü leh*) “Yaratamazlar, yaratamayacaklar, hepsi bir araya gelseler bile, kafa kafaya verseler bile...” (Hac, 22/73)

Kafaları ne olacak, kafa kafaya verseler ne olacak? Bir sineğin kanadını meydana getiremezler. Bir tohuma hayat veremezler. Hayat sahibi bir tohumu bitiremezler. Biten bir bitkiyi geliştiremezler. Sararıp solmaya başladığı zaman, engelleyemezler. Kudret onun elinde. Hüküm onun, ferman onun, emir onun... Ne dilerse öyle olur. Öyle mi? Öyle! Âmennâ ve saddaknâ, inanıyoruz cân u gönülden... Canımız fedâ, canlar fedâ!

b. Cennet ve Cehennem Yolu

Rabbü'l-âlemîn, lütf ü kereminden, Ademoğlu yeryüzüne gönderildiği zamandan beri, onlara doğru yolu gösterecek insanlar da göndermiş.

Mi'rac'da, mâneviyat aleminde, bizim gönüllerimizin göremediği, gönüllerimizin nüfuz edemediği alemde, atalarımızın atası olan Adem AS'a, karşısına geldiği zaman Mûsâ AS demiş ki:

“—O yasak ağaçtan yeyip de bizi cennetten çıkartan sen değil misin?” diye sitem edecek olmuş. Hani:

وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ

(البقرة: ٣٥)

(*Ve lâ takrabâ hâzihi's-şecerete fetekûnâ mine'z-zâlimîn*) “Yâ Adem, yâ Havva! şu ağaca yaklaşmayın! O zaman günahkâr olursunuz, zâlim olursunuz.” (Bakara, 2/35) buyrulmuştu.

فَأَكَلَتْ مِنْهَا فَبَدَأَتْ لَهُمَا سَوَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ
عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَ عَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى

(طه: ١٢١)

(*Feekelehâ minhâ febedet lehümâ sev'âtühümâ ve tafikâ yahsifâni aleyhimâ min verakı'l-cenneh*) “Dinlemediler, o ağaçtan yediler. [Bunun üzerine kendilerine ayıp yerleri görünüverdi. Cennet yapraklarıyla örtünmeğe çalıştılar.] (*Ve asâ âdemü rabbehû fegavâ*)

“Adem söz dinlemedi, isyan etti [ve yolunu şaşırdı.]” (Tâhâ, 20/121) diyor Kur’an-ı Kerim. Ondan sonra cennetten çıkarıldılar.

Mûsâ AS üzülüyor cennetten çıktığına; demiş ki: “—Böyle söz dinlemeyip de, âsî olup da sen değil misin bizi cennetten çıkarttıran?”

Adem AS demiş ki:

“—Sen beni takdir kaleminin yazdığı yazıdan, mürekkebi kurumuş olan yazıdan dolayı mı ayıplamağa kalkıyorsun be oğulcuğum? Kader öyle yazmış... Kader öyle yazmış, ondan dolayı mı beni ayıplamağa kalkıyorsun? Allah’ın takdiri bu...” Yeryüzü insan nesliyle şereflenecek. O neslin içinden Muhammed-i Mustafâ gelecek! *Salla’llâhu aleyhi ve sellem...*

Onu sevmiş Allah, ilkönce onu yaratmış:

أَوَّلُ مَا خَلَقَ اللَّهُ نُورَ مُحَمَّدٍ

(*Evvelü mâ haleka’llâh, nûru muhammed*)
“Allah’ın ilk yarattığı Muhammed-i Mustafâ SAS’in nûru. Bi’setinde muahhar ama, hâtemü’l-enbiyâ ama hilkatinde mukaddem, yaradılışı evvel. Hazret-i Muhammed-i Mustafâ SAS Efendimiz’in yaradılışı mukaddem, gelişti sonradan. “Adet budur, en sonra gelir bezme ekâbir.” Adette böyledir zâten, meclise en büyükler en sonra gelir. Hâtemü’l-Enbiyâ olmasından ne gam, nûru evvel yaratıldı.

Ne demek nûru evvel yaratıldı? (*Evvelü mâ haleka’llâh, nûrî*) buyuruyor. Peygamber

Efendimiz rivayet eylemiş: “Evvelâ benim nûrumu yaratmış Allah” Ne demek? Rabbü’l-âlemîn murâd eylemiş, bilinmek istemiş, kullar kendisini bilsin istemiş. Hem de zorlansın, çeşitli tehlikelerin arasından uğraşsın da bulsun istemiş. Yoksa ona hiç âsi olmadan ibadet eden mahlûkâtı yok mu? Sayısız mahlûkâtı var... Melekleri var, hiç Allah’a âsi olmazlar, ne emredildiyse onu yaparlar. Nefisleri yok, nefis gibi bir şey verilmemiş kendilerine... Bize nefsi veren de Allah Celle Celâlühû; şeytanı bizim karşımıza hasım diken de Allah Celle Celâlühû...

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا

(فاطر: ٦)

(*Inne’ş-şeytâne leküm aduvvün*) “Şeytan sizin düşmanınızdır, ben onu size düşman yarattım. (*Fe’ttehezûhu aduvvâ*) Siz de onun düşman olduğunu bilin, aklınızı başınıza toplayın!” (Fâtır, 35/6) diye bize tekrar ihtar eden, ihbar eden de Allah-u Teâlâ Hazretleri.

Neden? Kul zorlansın, çırpınsın, çabalasın, Rabbü’l-âlemîn’i alnının teriyle bulsun da, Allah-u Teâlâ Hazretleri o zaman seviyor. Teklif, mükellefiyet... Böyle çeşitli ihtimallerin içinden, nefsi bir tarafı çeker:

“—Gel bu tarafa, burada çalgı var, eğlence var, keyif var, içki var, mehtap var, kaymak var, bal var, börek var, çörek var...”

Öbür tarafta da Allah’ın rızası var.

“—Ben Allah’ın rızasını isterim!” dediği zaman

seviyor Allah. Fedakârlık ettiği zaman seviyor. Allah'ın yolunu tercih ettiği zaman seviyor. Bir insan, önüne iki tane ihtimal çıktığı zaman, Allah'ın rızası tarafını seçebiliyorsa, Allah'ın sevdiği kuldur, imanı kâmil kuldur.

İşte o öyle olsun diye sahneyi böyle yaratmış. Muhammed-i Mustafâ'sı gelsin diye, Adem Atamız'ı cennetten çıkartmış. Yeryüzüne insan neslini yaymış. Ama insan neslini rahmetinden, lütfundan, kereminden habersiz bırakmamış, habercisiz bırakmamış, ihtarsız, ihbarsız bırakmamış; peygamber göndermiş. İlk insan, ilk peygamber... İnsanoğlunun babası, ebü'l-beşer Adem Atamız; peygamberlerin evveli Adem Atamız. Ona peygamberlik vermiş, ona varlığını bildirmiş. Onu, varlığını bildirsin diye kendisine peygamber kılmış. Ondan sonra adını bildiğimiz, bilmediğimiz nice peygamberler gelmiş, geçmiş. Hepsi neden? Allah'ın rahmetinden, Allah'ın kullarına şefkatinden...

Allah-u Teâlâ Hazretleri cenneti yarattığı zaman, ulu meleği Cebrâil AS'a buyurmuş ki, hadis-i şerifte bildirildiğine göre:

“—Yâ Cebrâil cennet diye bir yurt yarattım, bir yer yarattım git gör.”

Cebrâil AS cenneti gitmiş, görmüş. Gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, akla hayale sığmayan tarifsiz şahane müstesna lütuflar, nimetler, güzellikler, şahâneler şahânesi, kelimelerin izahtan aciz kalacağı şahâne cennet... Cebrâil AS gelmiş.

“—Gördün mü cennetimi yâ Cebrâil?”

“—Gördüm yâ Rabbi. Bu cennetin varlığını kim duyarsa, ne yapar yapar, buraya gelir, koşar gelir. Bunun adını duyan, bunun şöhretini duyan, bunun varlığından haberdar olan, ne yapar yapar, kapağı cennete atar. Koşar gelir buraya!” demiş.

Bunun üzerine Rabbü'l-âlemin cennetin etrafını mekârih ile ihâta eyletmiş. *Mekârih* ne demek? Nefse ağır gelen, zor gelen, meşakkatli gelen, ama aslında güzel olan şeyler. Nefsin hoşuna gitmiyor.

“—Geceleyin kalkıp namaz kılmayı sever misin?”

“—Severim ama hocam, çok zor! Yorgun yatıyoruz zâten, gece geç vakit yatıyoruz. Sabah namazına zor kalkıyoruz. Üç defa geliyorlar başıma, ‘Kalk yâhu! Ezan vakti geldi, şimdi bak su dökeceğim üstüne, yüzüne kalkmazsan!’ diyorlar, yorganı çekiyorlar, zar zor uyanıyorum. Neden kalkamıyor? Zor geliyor nefesine... Uykuyu bırakıp ibadet yapmak zor geliyor.

“—Oruç tutmayı sever misin? Yaz gününde, on dört saat, on altı saat gündüz, cayır cayır 41 derece, sıcak... Karpuzlar karşında, yiyemiyorsun; buzlu limonatalar şarıl şarıl vitrinlerde böyle dolaşılıyor, içemiyorsun, dermanın kalmıyor... Oruç tutmayı sever misin?”

“—Severim ama işte memurum da, yorgunum da, işte tutamıyorum da, bilmem ne de filân...”
Bin bir türlü bahane:

“—Çalışıyorum, ağır iş görüyorum da tutamıyo-

rum.” Onun için, hadis-i şerifte buyruluyor ki:¹

حُفَّتِ الْجَنَّةُ بِالْمَكَارِهِ وَحُفَّتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ

(م. ت. حم. حب. ع. هب. والدارمی، وعبد بن حمید، عن أنس؛ حم. حب. عن أبی هريرة)

RE. 275/13 (*Huffeti'l-cennetü bi'l-mekârih*)
“Cennetin etrafı, nefse zor gelecek, meşakkatli olan, ağır gelecek şeylerle çevrilmiştir. (Ve *huffeti'n-nâru bi'ş-şehvât*) Cehennemnin etrafı da nefsin hoşuna gidecek şeylerle çevrilmiştir.”

“—Allah yolunda cihad eder misin? Yaralanmaya var mısın? Canını hak yola kurban etmeye var mısın?”

Birisi erkekçe söylemiş, demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah, ben korkak bir insanım. Sana beyat edeceğim, elini tutacağım amma

---

¹ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2174, *Cennet*, no:2822; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.693, no:2559; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.153, no:12581; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.437, no:2843; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.492, no:716; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.33, no:3275; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.313, no:6823; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.147, no:9795; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.391, no:1311; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.332, no:568; Begavî, *Şerhu's-Sünneh*, c.VII, s.245; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.254, no:1989; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LVI, s.98; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.239, no:478; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Buhârî (farklı bir lafızla), *Sahîh*, c.V, s.2379, no:6122; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.380, no:8931; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.494, no:719; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.480, no:3203; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.IV, s.290, no:3329; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.332, no:567; Abdullah ibn-i Mübarek, *Zühd*, c.I, s.229, no:650; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.147; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.143, no:2371; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.594, no:6805; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XII, s.129, no:11605.

bana cihadı emretme, korkak bir insanım. Bir de deveciklerim az, ailem kalabalık, zar zor geçiniyorum; benden zekât vermeyi isteme! Onun dışında her şeyine, sana tâbi olurum. Uzat elini sana bey'at edeyim!”

Peygamber SAS buyurmuş ki:

“—Cihad olmazsa, zekât olmazsa nasıl müslümanlık olur? Cihad olmazsa, zekât olmazsa nasıl müslümanlık olur? Cihad olmazsa, zekât olmazsa öyle müslümanlık olur mu?”

Canı fedâ etmek lâzım!

Peygamber Efendimiz SAS, kendisine beyat edene, “Ne üzerine beyat ediyorsun, öl desem ölür müsün?” diye sorardı. Bazılarına sormuştur:

“—Öl desem, ölür müsün öl dediğim yerde?”

“—Ölürüm!” diyemezse, müslüman olmaz.

O Rasûl-ü Kibriyâ'nın zamanına yetişecek, cemâlini görecek, elini tutacak da canının kaygısını çekecek insan!? “Bin tane can fedâ olsun!” diyemezse, “*Fidâke ebî ve ümmî, cüiltü fidâke yâ rasûla'llâh!*” diyemezse, öyle müslümanlık mı olur?

“—Verebilir misin canını? Şimdi verebilir misin?”

“—Vallahi hocam, enjeksiyon yapılmasından bile korkuyorum. Çiçek aşısı bile, cırt cırt üç defa o tarafa, bu tarafa çizgi yapıyor; onu bile arkadaşlarıma yaparken, ben baktım mı bir fenâlık geçiriyorum. Kolonya koklatıyorlar, aklım ondan sonra başıma geliyor. Bana böyle ağır şeyleri teklif etme!”

Teklif etme ama, hayırlar nasıl fetholacak, şerhler nasıl def olacak? Düşmanlar nasıl alt olacak, mazlumlar nasıl kurtulacak? Cihad da lâzım, para da lâzım, yorgunluk da lâzım, ibadet de lâzım, uykusuzluk da lâzım, zahmet de lâzım! Cennet kolay mı kazanılır? Cennet kolay mı kazanılır?

(*Huffetü'l-cenneti bi'l-mekârih*) “Cennetin etrafını, böyle nefse hoş gelmeyecek şeylerle çevirmiş Allah.”

“—Git yâ Cebrâil, bir daha bak bakalım cennete!”

Cennetin içi güzel ama etrafı nefse hoş gelmeyen şeylerle dolu... Nefse hoş gelmeyen şeylerle etrafı çevrilmiş. Cennete gitmek için, onları yapıp da öyle gideceksin. Onları geçip de öyle varacaksın cennete... Gelmiş.

“—Nasıl buldun?” diye sormuş.

“—Yâ Rabbi, bu nefse hoş gelmeyen şeyler var ya, bunlar yüzünden korkarım ki insanların hiç birisi buraya gelemez. Bunlardan çekinir, bu fedâkârlıkları yapamaz; cennete giremez.” demiş.

Öbür taraftan;

“—Cehennemini yarattım git bir gör!” buyurmuş.

Cehennemini gitmiş görmüş: Korkunç azaplar. Etrafa kükrüyor alevleri. Müthiş, facia, dehşetli bir manzara... Dönmüş gelmiş.

“—Nasıl buldun?” diye sormuş Allah-u Teâlâ Hazretleri.

“—Yâ Rabbi, bu cehennemini adını duyan, bu cehenneme girmemek için tir tir titrer, bu cehenneme girmemek için her türlü tedbiri alır, girmez cehenneme... Ölse girmez. Günahlara yanaşmaz, cehennemini korkusundan titrer, hiç bir günaha, harama yanaşmaz, cehenneme düşmez. Çünkü bu korkunç şeyin nâmı bir yayıldı mı, kimse o tarafa uğramaz.” demiş.

“—Filânca yerde terör var, filânca karayolunda saat altıdan sonra eşkiya aşağı iniyor, geçen kamyonları, arabaları soyuyor. Geçer misin oradan?”

“—Yok! Neme lâzım? İşim mi yok, eşkiya ile mi uğraşacağım? Yarın gidiveririm. Başka yoldan gidiveririm, dolanırım. Köpekle dalaşmaktansa, çalıyı dolaşırım daha iyi.” der insan.

Onun üzerine Allah-u Teâlâ Hazretleri cehennemini etrafını da nefse tatlı ve hoş gelecek şeylerle çevirmiş. Keyifler, çalgılar, zevkler, çengiler, oyunlar, lezzetler, keyifler, “Oh ohh!” diyecek şeyler. Cebrâil AS gelmiş, tekrar bakmış.

Rabbü'l-âlemin sormuş ki:

“—Nasıl buldun?”

“—Yâ Rabbi! Etrafı nefse öyle tatlı gelecek cazibeli şeylerle çevrilmiş ki, herkes onu yapmaya gelir, oradan pat cehenneme düşer.”

Rabbü'l-âlemîn cennet yaratmış, mü'min kulları için... Cehennem yaratmış, aziz ü züntikam olduğu için, kâfirlerden intikam alma yeri olarak, cezâ ve ikâb yurdu olarak... Amma,

bunların hepsini bildirmiş. Bunların hepsini, peygamberler göndererek bildirmiş.

c. Ahir Zaman Peygamberinin Geleceği

Peygamberler göndererek bildirmiş de, Hazret-i Adem AS, Nuh AS, İbrâhim AS, Mûsâ AS... nice nice Kur'an-ı Kerim'de ismi zikredilen, zikredilmeyen peygamberler gelmiş ama, bir taraftan da bir peygamberin nâmı aynı zamanda yürümüş:

“—Bir ahir zaman peygamberi olacak; Habîbul-lah, Rasûl-ü ekrem, en şerefli, en asil peygamber!” diye nâmı duyulmuş.

“—E nasıl olur bu; önceden bildirilir mi, önceden bilinir mi?”

“—Sen bir filmi önceden bir defa görmüş olsan, sonunu bilir misin, bilmez misin?”

Bilirsin. “Daha önce görmüştüm bu filmi, bunun sonu böyle bitecek. Bu adam bunu öldürecek, bu bunu alacak, bu bunu verecek, bu hapisten kurtulacak, şöyle bitecek...” diye bilirsin.

“—E sen bir şeyi, bir romanı, hikâyeyi kendin yazıyorsan, sonunun nasıl biteceğini tasarlayamaz mısın zihninde?”

Tasarlarsın. Yâhu, bu kâinatın sahibi Allah-u Teâlâ Hazretleri, alîm u habîr, her şeyi yaratan, her şeyi bilen Allah... Evvelini de biliyor, âhirini de biliyor. Olacağı da biliyor, olmayacağı da biliyor. Zamanı da yaratmış, mekânı da yaratmış. Her şeyi yaratmış Rabbü'l-âlemîn... Onun için, “Ahir zamanda bir ahir zaman peygamberi gelecek!” demişse, gelecek mi, gelecek.

Peygamber SAS Hazretleri, Őu içinde yaŐadığımız İstanbul için:

“–İstanbul muhakkak fetholunacaktır, dedi mi demedi mi? (*Letüftahenne'l-kostantıniyyetü*) buyurdu mu, buyurmadı mı?

“–Buyurdu.”

“–Fetholundu mu, olunmadı mı?”

“–Fetholundu.”

Nasıl bildi? Rabbü'l-àlemîn ona bildirdi. Rabbü'l-àlemin biliyor. Rabbü'l-àlemin ona bildirince, o da biliyor.

Peygamber SAS Efendimiz, mübarek sahabesi işkence çekerken, azab görürken, azınlıktayken, Kureyş'in müşrikleri, azılı eşrâfı köleleriyle, paralarıyla, develeriyle aciz, zavallı, azınlık müslümanlara baskı yaparken, işkence yaparken, bazılarını Şehid ederken Peygamber Efendimiz ne dedi?

“–Bu işkencelerin hepsi bitecek, Allah bu dini hâkim kılacak. Bu din okyanuslardan öbür taraflara gidecek!” dedi mi?

“–Dedi.”

Allah bildirince istikbâl bilinir. Allah bilir. Bildirdiği kullarına da bildirince onlar da söylerler.

Mûsâ AS, İbrâhim AS, daha başka adını nâmını bilmediğimiz peygamberler, Peygamber Efendimiz'den yüzlerce asırlar önceden:

“–O Peygamber-i Zîşân gelecek!” diye bildiridiler muhterem kardeşlerim!

Eğer bildirmeseler, bu zamanın münkir insanları derler ki:

“—Ne mâlûm? Çıkmış kabiliyetli bir insan, zeki bir insanmış...” derlerdi.

Öyle diyorlar, başka bir şey diyemiyorlar. Muhammedü'l-Emin.

Eminliğinden başka bir rivayet gelmemiş. Başarılı bir insan. Dünya nüfusunun beş kişiden bir tanesi, bir milyar taraftarı olan bir din getirmiş ortaya. Tamam, diyorlar, zekî diyorlar, bilmem ne diyorlar, medhediyorlar ama; kalblerinde nur yok, kapkara kalpleri... Allah'ın peygamberi diyemiyorlar! Yahu, Allah yardım etmezse olur mu? Allah'ın peygamberi diyemiyorlar. Başka türlü izah ederlerdi. Amma Allah önceden de bilirmiş:

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي
رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ
التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ
أَحْمَدُ

(الصَّف:٦)

(Ve iz kâle îse'bnü meryeme yâ benî isrâîl!)
“Hani o günleri hatırla ki ey Rasûlüm, ey Kur'an okuyan, ey Kur'an dinleyen kişi! Hani o günler ki Meryem Hâtun'un oğlu İsâ AS, kavmine ne demişti: (Yâ benî isrâîl!) Ey İsrâiloğulları!”

Daha ortada Peygamber Efendimiz yok, daha

altı asır evvel. Daha Peygamber Efendimiz yok ortada, İsâ AS ne demişti:

(*Yâ benî isrâîl!*) “Ey İsrâiloğulları! (*Innî rasûlü’llâhi ileyküm*) Ben sıradan bir insan değil, ben Allah’ın size gönderdiği elçiyim, peygamberim, ben müstesnâ bir insanım, Allah’ın vazifelendirdiği bir insanım! Allah’ın size gönderdiği bir elçiyim ben! Rasûlüm ben! (*Musaddikan beyne yedeyye mine’t-tevrâh*) Benden önce Mûsâ AS’ın Tur dağında aldığı vahiyleri, daha başka vahiyleri ihtiva eden Tevrat kitabındaki hakikatler, onlar da ilâhî hakikatlerdir; onları tasdik ediciyim. Onlar İlâhî’dir, onlar peygamberlere gelmiş hakikatlerdir. Onları tasdik ediciyim. Korkmayın, çekinmeyin. Siz Benî İsrâil’siniz. Ben Mûsâ AS’a gönderilmiş olan hakikatlerin münkiri değilim, onlardan sizi koparmak istemiyorum. Onları tasdik ediciyim ama, yeni biri peygamberim, çekinmeyin!

“Ben sizdenim, sizin tarafınızdanım amma, (*ve mübeşşiran birasûlin ye’tî min ba’dî*) bir vazifem daha var, benden sonra gelecek

olan bir Habîbullah’ın müjdecisiyim ben! Tevrat’ı tasdik ediciyim ve bir peygamber gelecek, onu bildirmekle vazifeliyim. (*İsmuhû ahmed*) Onun adı da Ahmed olacak! Adı Ahmed olacak olan bir habîbullah, bir ekrem-i rüsûl, seyyidi’l-evvelîne ve’l-âhirin, seyyidi’l-mürselîn bir Muhammed-i Mustafâ gelecek! Onu da müjdelemekle vazifeliyim.” (Saf, 61/6) diyor. Hazret-i İsâ AS.

Demin Yahya Hoca kardeşimiz ne güzel söylüyor:

“—Falanca alim kitabında, bu kadar bozulmuş olmasına rağmen Tevrat ve İncil, onun içinde Peygamberimizle ilgili 114 tane, yâni Kur’an sûreleri adedince delil var.” diyor.

Bize de üniversitede okurken hocalarımız getirdiler İncil’i, Tevrat’ı. Ben elimi değdirmekten çekindim. Hani, Kur’an’ımız var bizim, el-hamdü lillâh. Ama sayfalarını açtılar, gösterdiler:

“—Bak burada ne diyor, bak burada ne diyor, bak burada ne diyor... Bir peygamberi müjdeliyor. Bir peygamber gelecek diye Hazret-i İsa müjdeliyor.” dediler.

İncil ne demekmiş? Sonradan müslüman olmuş çok alim bir papaz diyor ki:

“—İncil, zâten müjde demektir. Kelime mânâsı müjde demektir. Neyin müjdesi? Hazret-i İsa her gezdiği yerde, her vaazında: ‘Benden sonra bir mübarek peygamber gelecek!’ diye onu müjdelirdi. İncil odur işte.” diyor.

Yâni, Peygamber Efendimiz’in geleceğinin müjdelilerinden meydana gelmiş bir kitap. “İsmi de Ahmed olacak!” diye ismini de veriyor. Daha tereddüt edecek bir şey mi kalıyor?

Selmânü’l-Farisî RA Hazretleri İran’dan yetişmedi mi? İran’dan yetişti. Anası, babası dihkandı, bir köyün ağasıydı. Ateşe tapmıyorlardı mıydı? Ateşe tapıyorlardı. Allah ona hidayet ihsan eyledi, o ateşe tapmadı. O zaman Devr-i Muhammedî daha gelmemiş, Muhammed-i

Mustafâ'nın güneşi daha doğmamıştı. Daha henüz ondan evvelki devre...

Bir papazın yanına gitti, onun sözlerini doğru gördü. O dine girdi. Yâni o devir için, hak din olan dine girdi. Ateşe tapmadı.

Allah'ın hak dinine girdi Selmânü'l-Farisî. Sonra o öleceği zaman:

“—Sen öleceksin, ben şimdi hak dine girdim. Ben seni iyi bir alimsin diye yanına geldim, hizmetinde bulundum. Şimdi sen ayrılıyorsun, ahirete göçüyorsun, bana ne tavsiye edersin?”

“—Falanca şehirde bir başka, benim itimad ettiğim, takvâ ehli bir alim var. Onun yanına git. Ona inanıyorum, ona güveniyorum. Onun yanına git.” dedi.

Selâmü'l-Farisî onun yanına gitmedi mi? O ölünce ötekisinin yanına gitmedi mi? O ölünce ötekisinin yanına gitmedi mi? Bursa'nın karşısında iki tane tepe olan, Çağlayan köyünün karşısında, orada bir papazın hizmetinde bulunmadı mı? Antakya'da bulunmadı mı? Evet, tarih kitapları hep, “Bulundu, bulundu” diyor, hep tasdik ediyor.

Sonra en son üstadı ona ne dedi?

“—Sen ölüyorsun ben ne yapayım? Hep eteğine tutduğum hocalar, din adamları vefat ediyor. Ben şimdi ne yapayım?” deyince;

“—Ahir zaman peygamberinin gelmesi yakındır, Hicaz taraflarından çıkacağı kitaplarımızda yazılıdır. Fırsat bulursan o tarafa git!” demediler mi Selmânü'l-Fârisî Hazretleri'ne? Dediler.

Daha Peygamberimiz yok ortada. Selmânü'l-Fârisî'ye o zamanın papazları böyle demediler mi? Böyle dediler. Tarih kitapları böyle yazıyor.

O zamanın yahudileri Araplar'la kavga ettikleri zaman, kızdıkları zaman:

“—Bizim, İbrahim AS'ın soyundan, içimizden bir peygamber çıkacak. O zaman biz sizin putlarınızın hepsini kıracağız. Sizi de keseceğiz. Sizi de emrimize alacağız...” diye bir peygamber beklemiyorlar mıydı? Bekliyorlardı.

Hatta İsâ AS'a, kendisi

“—Ben Allah'ın peygamberiyim.” dediği zaman:

“—Sen hani, o peygamber misin? Allah'ın çok methettiği o ahir zaman peygamberi misin?” diye sormamışlar mıydı? Sordukları zaman:

“—Hayır ben o değilim, o benden sonra gelecek.” dememiş miydi? Öyle denmişti.

Dünyadaki bütün din kitaplarında bu bilgiler var. Hindistan'ın adını bilmediğim kitaplarında bu bilgiler var. İran'ın adını bilmediğim kitaplarında bu bilgiler var. Bu şerefli zât-ı muhteremin geleceğini Allah ümmetlere önceden bildirmiş. Kur'an-ı Kerim'le de sabit bu hakikatler. Tarih kitaplarında da var. Hindistan'ın eski dinlerinin birisinin kitabından fotokopi almış alimin birisi, diyor ki: “Filânca diyarda bir peygamber çıkacak. Bu peygamber savaş yapacak. O zamanın insanına garip geliyor. Yâni hem peygamber olsun, hem halim selim merhametli olsun, hem de savaş yapsın. Peygamber yapacak, savaş yapacak. Savaş yapan biri peygamber çıkacak.

Kavmi onu doğduğu yurttan çıkartacaklar, başka şehre hicret edecek, şöyle olacak...” diye Peygamber Efendimiz’in vasfını bildiriyor. Bütün eski, yeni din alimleri, hristiyanlardan, yahudilerden, Hintlilerden, Japonlardan dini inceleyen insanlar, Peygamber SAS Efendimiz’e: “Evet, o beklenen ahir zaman peygamberidir.” diye iman ettiler.

Peygamber SAS Hazretleri Medine-i Münevvere’ye vardı. – Gün gibi âşikâr muhterem kardeşlerim! Elle tutulacak gibi hadise bu— Medine-i Münevvere’ye vardı. “—Peygamber denilen birisi gelmiş, gidelim bir bakalım!” dediler. Gittiler baktılar. Bakan şahıs diyor ki:²

عَرَفْتُ أَنَّ وَجْهَهُ لَيْسَ بِوَجْهِ كَذَّابٍ

(ت. ه. حم. ك. طس. ش. هب. ق. عن عبد الله بن سلم)

(*Araftü enne vechehû leyse bi-vechi kezzâb*)
“Anladım ki, yüzü hiç öyle yalan iddiada bulunacak, yalan söz söyleyecek; olmayan bir şeyi ben söyleyeyim diye yalandan söyleyecek bir insan değil!” Nur mübarek. Nur! Yalan söyleyecek bir insan değil.

Peygamber SAS Efendimiz, yanında sahabesinden

² Lafız farkıyla: Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.652, no:2485; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.423, no:1334; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.451, no:23835; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.405, no:1460; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.14, no:4283; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.V, s.313, no:5410; İbn-i Ebî Şeybe, c.V, s.248, no:25740; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.III, s.216, no:3361; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.II, s.502, no:4422; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.152; İbn-i Sa’d, *Tabakâtü’l-Kübrâ*, c.I, s.235; İbn-i Asâkir, *Mu’cem*, c.II, s.132, no:1339; Abdullah ibn-i Selâm RA’dan.

bir kaç kişiyle, yahudilerin havrasına gitti. Girdi içeriye. Dedi ki:

“—Ey yahudi alimleri, ey hahamlar, ey ahbâr-ı yehûd! Sizin Tevratınızda şu ayet yok mu, şu ayet yok mu, şu ayet yok mu, şu ayet yok mu?” diye Tevrat’ın, kendisini bildiren, kendisini müjdeleyen, kendisine tâbi olmayı emreden ayetlerini Tevrat’tan okudu.

Ses yok. Hiç ses çıkartmadılar. Havranın içinde hahamlar hiç ses çıkartmadılar. Durdular. Efendimiz tebliğ etmiş olmak için gitmişti onlara. Havradan çıktı sahabesiyle:

“—Hadi gidelim!” dedi.

Döndüler, giderken o iki cihan güneşi, ardından Abdullah ibn-i Selâm isimli yahudi alimi koştu geldi. Dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah! Senin söylediklerinin hepsi doğrudur! Evet o ayetler, o Tevrat’ta var. Ama bu bizimkiler kıskaçlıklarından, hasedlerinden, menfaatleri bozulacağı için evet diyemediler. Ben diyorum, evet var!” dedi, imana geldi.

Riyâzü’s-Sâlihîn’de var. Okuyun bu hadis kitaplarını! Bunlar sıhhatli kitaplar, ana kaynaklar... Yahudi alimlerinden birisi, ötekisine dedi ki:

“—Şu peygamberim diyen insanın yanına bir gidelim, bir gidelim soru soralım şuna, yoklayalım!”

Gittiler Peygamber SAS Hazretleri’ne, dediler ki:

“—Mûsâ AS’a indirilen emirlerden dokuz tanesi

neydi, dokuz emir neydi?” diye, öyle sordular soruyu.

Peygamber SAS Efendimiz de:

“—Zina etmemek, hırsızlık yapmamak, adam öldürmemek...” diye bu dokuz emri saydı. Dokuz tanesi tamam. “Bir de, sizin sakladığınız; dokuz tane diyorsunuz, dokuz tane değil onlar, on tane! Onuncusu da: Cumartesi gününe hürmet edin diye Allah size emretmiş. O hürmete riayetsizlik yapmamak, cumartesi gününü çiğnememek.” dedi.

O iki yahudi Peygamber Efendimiz’in ellerine sarıldılar, ellerini öpdüler.

“—El öpmek var mı İslâm’da?”

Demek ki varmış. Ellerini öptüler, duramadılar, bir de mübarek ayaklarını öptüler Peygamber Efendimiz’in... O iki yahudi, hem ellerini öptüler, hem de ayaklarını öptüler:

“—Şehâdet ederiz ki sen Allah’ın rasûlüsün!” dediler.

Öyle bir peygamber, bizim Peygamber-i Zîşân’ımız öyle bir peygamber!

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Bir insanın dürüstlüğünü anlamak, anlatmak için düşmanın ifadelerine bakacaksınız. Dostları medheder. Dostlar kusur görmez, dost gözü kusur görmez. Düşman ayıpları ortaya atar, aleyhinde konuşur. İşte bunlar rakiplerin sözleri... İşte bunlar hasımların sözleri... İşte bunlar, daha Peygamber Efendimiz dünyaya teşrif eylemeden önce yazılmış kitapların satırları bu sözler.

Yâni o kitaplar daha önceden, Peygamber Efendimiz'den önce yazılmış. Bu oyun olamaz, düzmece olamaz, uydurmaca olamaz diye, herkesin kabul etmek zorunda kalacağı deliller bunlar.

Lût Gölü'nün kenarında çok eski mağaralar buldular yahudiler. Orada Kumran harabelerinde, mağaralarında eskiden yazılmış Tevrat ruloları buldular. Ruloların bir kısmını Amerika'ya kaçırdılar. Bir kısmını da Vatikana kaçırdılar. Bir kısmı Ürdün devletinin elinde kaldı. Bu kitaplarda, bu rulolarda, bu yazılarda Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinde bildirilen hakikatler aynen var. Çünkü o zaman sahtekârlar, İncil'den, Tevrat'tan müslümanların lehine olan ayetleri çıkaramamışlardı, öyle bir şey

bahis konusu değildi. Yazılar orada aynen var ama, müzelerde; okutmuyorlar, anlatmıyorlar. Tek tük alimler yazı yazıyor.

Peygamber Efendimiz'in peygamberliğine kendisinden asırcâ önce yazılmış kitaplar şahit... Kendinden önce gelmiş ümmetler şahit... Kendinden önce gelmiş peygamberler şahit... Kendisinin ahlâkı şahit, kendisinin asâleti şahit, kendisinin icraatı şahit, kendisinin başarısı, zaferleri şahit! Öyle bir peygamberin ümmetiyiz, el-hamdü lillâh!

d. İbrâhim AS'ın Duası

Peygamber SAS Hazretleri:

“—Ben İbrahim AS'ın duasıyım!” diyor.

Elini açmış, dua etmiş hicaz kavmi için... İbrahim AS çok sevdiği oğlunu, yıllar yıllı bir evlâdım olsun diye beklemiş, beklemiş. Onun için ikinci bir defa daha evlenmiş. Bir erkek evlâdı olmuş. Bu kadar erkek evlâda düşkün olan bir insan, oğlunu götürüp de ekin bitmez, taşlık bir vadiye bırakır mı anasıyla? Bırakır mı? Bırakmaz.

İsmail AS küçücük bir bebekken annesiyle beraber, İbrahim AS onları getirdi, şimdiki Mescid-i Haram'ın olduğu yere, Safâ'nın, Merve'nin, Zemzemin, Kâbe'nin, Mescid-i Haram'ın olduğu yere bıraktı. Ondan sonra elini açtı, dedi ki:

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي ذَرْعٍ
عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ
فَاَجْعَلْ أَعْيَادَهُمْ مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ
مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ

(İbrahim: ٢٧)

(*Rabbi innâ eskentü min zürriyyetî bi-vâdin gayri zî zer'in*) “Yâ Rabbi ben zürriyyetimden, evlâdımdan bir kısmını ekin bitmez bir vadiye bıraktım. İşte buraya bıraktım. Bunları çeşit çeşit mevyalarla, sebzelerle rızıklandır, nimetlendir...”

Ekin bitmez bir vadi, taşlık. Biliyorsunuz, Mekke'nin etrafına baktığınız zaman toprak yok. Çatır çatır her tarafı volkanik kaya. Oraya bıraktı. Ekin bitmez... (*Eskentü min zürriyyetî*) “Zürriyettimden bir kısmını...” Ötekiler başka yerde. Bunları aldı getirdi buraya, anasını oğlunu buraya bıraktı. Nereye bıraktı? Ekin bitmez bir vadiye bıraktı. Sonra boynu bükük, kalbi üzgün yürüyüp gitti.

Arkasından Hâcer Validemiz diyor ki:

“—Yâ İbrâhim bizi bırakıp nereye gidiyorsun? Burada su yok, yiyecek yok, insan yok, ev yok, bir şey yok... Ekin bitmez bir vadi. Bunu Allah'ın emriyle mi yapıyorsun?

“—Evet, Allah'ın emri olduğu için yapıyorum.” dedi.

İnsan yıllar yılı beklediği evlâdını, sevdiği hanımını ekin bitmez bir vadiye bırakabilir mi? Hayvanını bırakabilir mi, kuzusunu bırakabilir mi? Bırakamaz.

Neden bıraktı? Oradan, o İsmâil AS'ın neslinden Muhammed-i Mustafâ gelecek, ondan. Çare yok. Halîlullah, Allah ne emrettiyse onu yapmaya hazır. Evlâdını kes deseler, rüyada kes diye emrolmuş. Kesmeye hazırlandı. Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurdu ki:

قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا

(الصَّافَّات: ١٠٥)

(*Kad saddakte'r-rü'yâ*) “Tamam, rüyayı tasdik eyledin, rüyada sana verilen emri yapacağını gösterdin Bu işte sadakatini gösterdin.” (Saffât, 37/105)

وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ

(الصَّافَّات: ١٠٧)

(*Ve fedeynâhu bi-zibhin azîm*) “Al sana muazzam bir kurban, evlâdının yerine bunu kes!” (Saffât, 37/107) buyurdu.

Allah onu beğendi, imtihanı başardı. Oraya onu yerleştirdi. O zürriyyetini oraya yerleştirdiği zaman da,

وَأَرْزُقُهُم مِّنَ الثَّمَرَاتِ

(إِبْرَاهِيم: ٢٧)

(*Ve'rzukhüm-minessemerât*) Bunlara çeşit çeşit nimetler ver, çeşit çeşit meyvalarla ikram et bunlara... İnsanlar bunlara teveccüh etsinler, gelsinler.” (İbrâhim, 14/37) diye dua etti.

Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Ben kimim biliyor musunuz? Ben dedem İbrâhim AS'ın duasıyım, işte dua ettiği insan benim.”

Peygamber Efendimiz İbrahim AS'ın duası. Daha nice nice şeyler var söylenecek de, söz benim sözüm olmasın diye, bir iki hadis-i şerif de okuyuvereyim muhterem kardeşlerim!

e. Peygamberlerin Seyyidi

Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor ki:³

أَنَا سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ إِذَا بُعِثُوا وَسَابِقُهُمْ إِذَا وَرَدُوا
وَمُبَشِّرِهِمْ إِذَا أُبْلِسُوا وَ إِمَامِهِمْ إِذَا سَجَدُوا وَ
أَقْرَبُهُمْ مَجْلِسًا إِذَا اجْتَمَعُوا أَتَكَلَّمُ فَيُصَدِّقُنِي
وَأَشْفَعُ فَيَشْفِعُنِي وَأَسْأَلُ فَيُعْطِينِي

(ابن النجار عن أم كرز)

RE. 152/4 (*Ene seyyidü'l-mürselîn, izâ buisû*)
“Ben peygamberlerin serveriyim, seyyidiyim, efendisiyim, *ba'sü ba'de'lmevt*'den sonra, ba'solundukları zaman...”

Peygamberler var. Yaşlıları var, gençleri var, Hazret-i Adem atamız var, ak sakallı, İbrâhim AS var... Hepsi Peygamber Efendimiz'in zaten sevdiği, hürmet ettiği kimseler ama, Makâm-ı Mahmûd'un sahibi Peygamber Efendimiz, ba'solundukları zaman efendi o... Bir;

(*Ve sâbikuhum izâ veredû*) “Cennete girip de Havz-ı Kevser'in başına doğru gidecekleri zaman, o gidiş esnasında, en evvel gideni olacağım. Hepsinin başında olacağım, en evvel

³ *Kenzü'l-Ummâl*, c.11, s.584, no:32043; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.17, no:5701.

gideni olacağım.”

(Ve mübeşşiruhüm izâ üblisû) “Hepsinin me’yus olduğu, kendisinin korku içine düştüğü, ‘Acep Rabbü’l-âlemîn nasıl muamele eder?’ diye çekindiği zamanda, hepsine müjdeyi verecek olan benim.”

Bütün insanlar peygamberleri dolaşacaklar. O mahşer gününde “Aman!” diyecekler, hepsini dolaşacaklar. Herkesin bir sıkıntısı, bir üzüntüsü, bir derdi, bir telâşı, bir çekindiği nokta olacak. Peygamber Efendimiz hepsinin müjdecisi, mübeşşiri olacak.

(Ve imâmühüm izâ secedû) Saf bağlayıp namaz kıldıkları, secde ettikleri zaman imamı imamları Peygamber Efendimiz. Yaşça küçük, en son gelmiş ama Peygamber Efendimiz imamları.

(Ve akrabühüm meclisen ize’ctemeû) “Rabbü’l-âlemîn’in huzûru izzetinde toplandıkları zaman Rabbü’l-âlemîn’e en yakın olanları Peygamber Efendimiz. Hepsi Allah’ın sevgili kulu, hepsi Allah’ın peygamberi ama Allah’a en yakın olanı Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ!” Allah şefaatine cümlemizi nail eylesin...

(Etekellemü feyusaddikunî) “Ben konuşacağım, Rabbü’l-âlemîn beni tasdik edecek: ‘Evet, doğru, öyledir, tamam.’ diye. Ben konuşacağım, alemlerin Rabbi beni tasdik edecek.

(Ve eşfeu feyüşeffiunî) Ben de ümmetime şfaat dileyeceğim, ‘Yâ Rabbi, affet bunları!’ diyeceğim; şfaatimi Allah kabul edecek.”

Böyle bir peygamberin ümmetiyiz!

(*Ve es'elü feyu'tinî*) “İsteyeceğim, Allah verecek. Ne istersem verecek!”

Ve'd-duhâ Sûresinin sonundan Kur'an-ı Kerim'in sonuna kadar, okunurken herkes ne diyor:

“—Allàhu ekber, allàhu ekber... Lâ ilâhe illa'llàhu va'llàhu ekber... Allàhu ekber, ve lilâhi'l-hamd...”

Niye diyorlar:

وَاضْحَىٰ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ
وَلِلْآخِرَةِ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ

(الضحى: ۱-۴)

(*Ve'd-duhâ. Ve'l-leyli izâ secâ. Mâ veddeake rabbüke ve mâ kalâ.*) “Duhâ'ya andolsun ve geceye andolsun ki, Rabbin seni terketmedi, sana darılmış değil. O müşriklerin iftiralalarına, yalanlarına dolanlarına üzülme! Rabbin seni terketmiş değil, Rabbin seni sevyior. Sen Rabbü'l-âlemîn'in habîbisin, hiç endişe etme! (*Ve le'l-âhıreti hayrun leke mine'l-ûlâ*) Ahiret bu dünya hayatından senin için daha hayırlıdır.” Bu dünya hayatı imtihan yeri olduğundan sen aç kalırsın, hava sıcak olur... Ümmetinden bazı insanlara işkence ederler, haberi sana gelir, üzülürsün, telâşlanırsın...” (Duhâ, 93/1-4)

Efendimiz SAS sarı bir bulut görse karşıdan gelirken, sapsarı kesilirdi:

“—Acaba benim ümmetime de Âd kavmine, Semud kavmine gelenler gibi bir azab mı

geliyor?” diye, ümmeti için telâşa düşerdi.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا
عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ

(التوبة: ١٢٨)

(*Lekad câeküm rasûlün min enfüsiküm azîzün, aleyhimâ anittüm harîsun aleyküm*) [And olsun ki, size kendinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir.] “O ümmetine harîs, (*bi’l-mü’minîne raûfun rahîm*) mü’minlere karşı çok re’fetli, merhametli, şefkatli bir peygamber.

Hep onların iyiliğini istiyor.”

Dünya hayatı böyle sıkıntılı ama, ahiret senin için hayırlıdır;

وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ

(الضحى: ٥)

(*Ve lesevfe yu’tike rabbüke feterdâ*) “Rabbin sana o zaman ne istersen verecek de verecek. Verecek, verecek, verecek... Tâ sen hoşnut ve râzı oluncaya kadar, kalbin hoş oluncaya kadar verecek, verecek, verecek... Ey Râûf u Rahîm olan Muhammed-i Mustafâ! Korkma, ahiret senin için daha hayırlı. Senin gönlün hoş oluncaya kadar Rabbin sana ikram edecek, ikram edecek, ikram edecek, istediğini verecek, verecek...” (Duhâ: 93/5) deyince, ne yaptılar bu âyet-i kerimeyi duyan sahâbe-i kirâm? “*Allâhu*

ekber!” dediler. Allah’ın azametini, kibriyâsını, lütfunun büyüklüğünü düşünüp, öyle coştular, *“Allàhu ekber!”* dediler.

O zamandan beri, *Ve’d-duhà*’dan sonra *“Allàhu ekber”* demek, Kur’an-ı Kerim’in hatmi esnasında, *Kul eüzü bi-rabbi’n-nâsi*’ye kadar *“Allàhu ekber”* diye diye gitmek ondandır. O ikramın, müjdenin coşkununlundandır. O müjdeden dolaydır.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, öyle sevmiş o Habîb-i Edîbi’ni, öyle ikram etmiş, öyle ikram edecek. Böyle başarı vermiş. Bir dürr-i yetîm, babası vefat etmiş, anası küçük yaşta ahirete göçmüş...

Asil bir aile... Asil mi asıl... Allah-u Teâlâ Hazretleri insan neslini yaratığından beri, hangi aile en asilse o aileye; ondan sonra ayrılmışsa insanlar çoğalıp gruplara, hangi grup daha hayırlıysa o tarafa; ondan sonra kabilelere ayrılmışsa, hangi kabile daha hayırlıysa, o kabileye geçmiş Peygamber Efendimiz’in nuru... Oradan oraya, oradan oraya, oradan oraya, oradan oraya, oradan oraya... Tâ Abdülmuttalib’in oğlu Abdullah’ın cemâline aksetmiş nûr-u Muhammedî, pırıl pırıl.

Yoldan geçerken kadınlar lâf atarlarmış Peygamberimiz’in babasına. Peygamber Efendimiz’in babasının cemâlindeki, sûretindeki nurdan dolayı dayanamazlar, kadınlar lâf atarlarmış, nikâhına tâlib olurlarmış:

“—Gel bizi al, bizimle evlen!” derlermiş. O nurun şa’şasından gözleri kamaştığı için. Ona gelmiş. Ondaki Muhammed-i Mustafa dünyaya

gelmiş. Hazret-i İlsâ'dan 571 sene sonra, bir bahar günü, bir nisan günü, bir 21 nisanda, bir pazarı pazartesiye bağlayan gecede, o Muhammed-i Mustafâ dünyaya teşrif etmiş! Ne mutlu, ne mutlu!

f. Peygamber Efendimiz'in Heybeti

Nasıl bir insan? Tariflere sığmaz bir insan. Tariflere sığmaz derecede cömert...

Bir kere tariflere sığmaz derecede güzel! Yâni tarif edilemeyecek kadar güzel:⁴

مَنْ رَأَاهُ بَدِيهَةً هَابَهُ وَمَنْ خَالَطَهُ مَعْرِفَةً أَحَبَّهُ يَقُولُ
نَاعِيْتُهُ لَمْ أَرَ قَبْلَهُ وَلَا بَعْدَهُ مِثْلَهُ

(ت. ش. هب. عن علي)

(*Men raâhû bedîheten hâbehû*) “Kim onu ilk görürse hürmetinden titrerdi.” Şanlıydı Peygamber Efendimiz, mahâbetliydi. Yâni gören saygıdan titremeye başlardı. Kapıdan birisi girsin Peygamber Efendimiz'in meclisine, ona şöyle bir baksın... Bak o yahudi kapıdan bakıyor. Diyor ki:⁵

⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.599, no:3638; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VI, s.328, no:31805; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.148, no:1415; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.15; İbn-i Sa'd, *Tabakâtü'l-Kübrâ*, c.I, s.412; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.30, no:5699; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.III, s.262; Ebü's-Şeyh, *Ahlâku'n-Nebiy*, c.I, s.90, no:84; Hz. Ali RA'dan.

⁵ Lafız farkıyla: Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.652, no:2485; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.423, no:1334; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.451, no:23835; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.405, no:1460; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.14, no:4283; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.313, no:5410; İbn-i Ebî Şeybe, c.V, s.248, no:25740; Beyhakî,

عَرَفْتُ أَنَّ وَجْهَهُ لَيْسَ بِوَجْهِ كَذَّابٍ

(ت. ه. حم. ك. طس. ش. هب. ق. عن عبد الله بن سلم)

(*Araftü enne vechehû leyse bi-vechi kezzâb*)
“Yüzüne bir baktım ki, yalancı yüzü değil ki! Pırıl pırıl nûrâniyet var yüzünde...” Yalan söyleyecek bir insan olmadığını, bir bakışta anlamış.

(*Men raâhû bedîheten hâbehû*) İlk defa, ansızın gören, dönemeci döner dönmez hop, birden karşılaştıverdi nûr-u Muhammedî’yle, ne yapar? Tir tir titremeye başladılar. Tir tir titrediler! (*Ve men hâletahû ma’rifeten, ehabbehû*) Sohbetine devam ederse, gül cemâline bakarsa, sohbetini dinlerse, tanırsa; (*ehabbehû*) dayanamaz âşık olurdu. Kim görse âşık olurdu. (*Ve yekûlu nâituhû*) Onu vasfedecek bir insan ancak şöyle vasfederdi:

(*Lem era kattu kablehû ve lâ ba’dehû mislehû*)
“Asla ondan önce de, ondan sonra da onun gibi bir insan görmedim!” derdi.

Efendimiz böyle bir insan. Emsâli olmayan güzellikte bir insan. İnsanların en güzeli... Kaşları güzel, gözü güzel, yüzü güzel, huyu güzel, hâli güzel, gücü güzel, kuvveti güzel. Tuttuğu insan yenerdi. O zamanın pehlivanlarından azılı, güçlü, demiri sıkısa suyunu çıkartacak bir pehlivan, önüne geleni yeniyordu. Peygamber

---

Şuabü’l-İman, c.III, s.216, no:3361; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.II, s.502, no:4422; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.152; İbn-i Sa’d, *Tabakâtü’l-Kübrâ*, c.I, s.235; İbn-i Asâkir, *Mu’cem*, c.II, s.132, no:1339; Abdullah ibn-i Selâm RA’dan.

Efendimiz:

“—Bir de beraber greşelim!” dedi.

Hâlini gösterecek. Greştiler, kt vurdu yere Peygamber Efendimiz. Peygamberin pazusunun karşısında kim durabilir?! Kaç kilo olursa olsun, ne kadar kuvvetli olursa olsun...

“—Olmadı.” dedi adam, bir daha hamle yaptı; kt bir daha vurdu.

“—Olmadı” dedi, bir daha hamle etti; bir daha yere vurdu. Anladı ki nübüvvetin gcndendir, yanına erişilecek bir gç değil. Öyle güçlüydü. Harbe gidildiği zaman, ilk nde kim giderdi? Muhammed-i Mustafâ SAS giderdi. İnsanlar harbde bozguna uğradığı zaman, en arkada kim durdu? Peygamber SAS... Asla geri dönmedi.

“—Ben peygamberim, ben Muhammed-i Mustafâ’yım, ben Allah’ın Raslym, ben yalancı bir insan değilim!” diye, kendisine saldıran insanların karşısında bir adım geri gitmedi. Öyle cesaretli, öyle şecaatli, öyle merhametli, öyle güzel bir insan.

Etrafında olan insanları müşrikler şöyle tarif ediyor. Çok gezmiş bir tanesi diyor ki:

“—Ben İnan sarayına gittim, Bizans sarayına gittim, Mısır’a gittim... Hükümdarları gördüm. Ben bu Muhammed-i Mustafâ’nın etrafındaki ashâbı gibi adamı olan bir kimse görmedim. Bu Muhammed-i Mustafâ’nın etrafındaki insanlar kadar, böyle etrafındaki insanlar kendisine bağlı başka kimse görmedim!” Nasıl konuşurlardı

Peygamber SAS Efendimiz'le:⁶

فِدَاكَ أَبِي وَأُمِّي يَا رَسُولَ اللَّهِ

(*Fidâke ebî ve ümmî yâ rasûla'llâh!*) “Anam, babam sana kurban olsun ey Allah'ın Rasûlü!” diye söylerlerdi.

Kendisinin fedâ olması bir şey değil! İnsanın annesi babası kendisinden kıymetlidir. Annesine, babasına bir şey gelse atılır öne, onları korumak için canını fedâ eder. Annesini babasını himayesiz bırakmaz. Annesine birisi saldırırsa ne yapar? Katil, elinde bıçak var. Annesine saldırmış. Bir çocuk ne yapar? Saldırır. Annesi için canını verir. Onun için Peygamber Efendimiz'e: (*Fidâke ebî ve ümmî*) “Anam, babam sana fedâ olsun!” diyorlardı. Canımın fedâ olması bir şey değil, anam babam sana fedâ olsun!” diyorlardı.

g. Peygamber SAS'i Sevmek

⁶ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1541, no:3968; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.184, no:2836; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.II, s.686, no:990; Neseî, *Sünen*, c.V, s.10, no:2440; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.152, no:21389; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.85, no:34386; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.12, no:617; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.27, no:19597; Ebû Zer RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VI, s.185, no:3496; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.335, no:8407; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.VII, s.158, no:12611 ve 12612; Ebû Hüreyre RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.49, no:1932; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.186, no:12961; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.260; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.]

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.I, s.421, no:556; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.281; Hz. Ali RA'dan.

Peygamber SAS Hazretleri bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki:⁷

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَلَدِهِ
وَوَالِدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

(خ.م.ن.ه.حم.در.حب.ع.هب.عن أنس)

(*Lâ yü'minü ehadiküm hattâ ekûne ehabbe ileyhi min veledihî, ve vâlidihî, ve'n-nâsi ecmaîn.*) “Beni annenizden, babanızdan, evlâdınızdan ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe tam mü'min olamazsınız!” buyuruyor. (*Lâ yü'minu ehadüküm hattâ ekûne ehabbe ileyhi min vâlidihî ve veledihî ve'n-nâsi ecmaîn.*) “Ey mü'minler, sizden biriniz beni çok sevmedikçe. O kadar sevecek ki ben onun nazarında babasından da evlâdından da bütün başka sevilebilecek insanlardan da daha sevgili olmadıkça mü'min olmuş olamaz.

Gerçek mü'min olamaz.”

Muhterem kardeşlerim, sizi üzmem. Hepinizin en acizi ben kardeşinizim ama, en çok Muhammed-i Mustafâ'yı sevecek hâle nasıl

---

⁷ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.14, no:15; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.67, no:44; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.114, no:5013; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.26, no:67; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.177, no:12837; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.397, no:2741; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.405, no:179; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.23, no:3258; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.129, no:1374; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.534, no:11744; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.355, no:1175; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.29, no:70; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.490, no:17360.

geleceğiz? Parayı seviyoruz, alkışı seviyoruz, mevkiyi seviyoruz, yazlığı seviyoruz, plajı seviyoruz, zevki keyfi her şeyi seviyoruz. Ne sünnet-i seniyyeye sarılıyoruz, ne Ümmet-i Muhammed'e hizmete koşuyoruz...

Nasıl olacak bu sevgi? Nasıl Rasûlüllah için canını verecek hâle gelebilecek bir müslüman? Nasıl olacak da gözü başka bir kimseyi görmeyecek, sadece Rasûlüllah SAS'ı görecek? Onun aşkından yanılıp, yakılıp, uykusu kaçacak hâle gelecek. Gerçek mü'min olmanın şartı Rasûlüllah'ın sevgisinin insanın kalbini cayır cayır yakması, tutuşması, ağzından, burnundan, kulağından dumanların çıkması lâzım bir mü'minin... Rasûlülah dediği zaman, tüylerinin diken diken olması lâzım!

O mübarek evliyalar sultanı, Emir Sultan galiba, büyük evliya, müridlerine tavsiye etmiş, emretmiş, işaret eylemiş:

“—Rasûlüllah'ın aşkına, şevkine, muhabbetine dair bir şeyler yazın bakalım!” diye.

Çıkmış Süleyman Çelebi Rh.A, bir Mevlid manzumesi yazmış ki, yedi asır okunuyor. Nasıl aşık? Nasıl böyle anlatmış anlattığı şeyleri? Nasıl Rasûlüllah'ın hayatı böyle içine işlemiş. Nasıl kelâmından böyle inciler, mercanlar dökülüyor. Nasıl anlatıyor:

Dedi gördüm ol Habîbin ânesi

Bir aceb nur kim güneş pervânesi

“Peygamber Efendimiz'in annesi diyor ki: Bir acaib nur gördüm, Güneş sanki onun pervanesi

gibiymi. Sanki güneş kelebek, sanki o da onun etrafında pır pır kandilin etrafında dönüyor gibi.”

*Berk urup çıktı evimden nâgehân Göklere dek
nur ile doldu cihân!*

“Oğlum Muhammed doğacağı zaman, benim evimden ansızın öyle bir nur fışkırdı, parıldayarak çıktı ki, göklere dek nur ile doldu cihan... Her taraf nurlandı.” Öyle öyle, nice âşikâne beyitlerle anlatmış.

Kadı İyâz Rh.A, *Kitâbü’ş-Şifâ bi-ta’rif-i hukûki’l-Mustafâ* isimli kitabında, Peygamber Efendimiz’in evsafını, ahlâkını; ona itaatin farz olduğunu, ona ümmetliğin nasıl yapılacağını; onun sevgisinin, muhabbetinin nasıl kazanılacağını anlatmış. Ciddî alim, büyük alim. Her şeyi senediyle, aslıyla, ayetle güzel güzel anlatmış.

Kütüphâneleri incelerken gördüm ki, muhterem kardeşlerim, her kütüphâne de kaç tane var. Demek ki bizden önceki büyüklerimiz, babalarımız, dedelerimiz, Rasûlüllah’ın aşkını elde etmek için onun hayatını okumuşlar, sîretini okumuşlar, onunla ilgili eserleri okumuşlar, onunla ilgili ayetlerin toplandığı kitapları okumuşlar. Bunları müzakere etmişler, köy odalarında, kış gecelerinde, mangalı yakıp, ocağı çatıp, etrafa toplanmışlar, açmışlar hadisleri okumuşlar, âyetleri okumuşlar. Kendileri nasıl müslüman olmaları gerekiyorsa öyle olmuşlar. Rasûlüllah’ın aşkını, muhabbetini, şevkine gönüllerinde hâsıl etmişler.

Sabahları okuyoruz, İmam Bûsirî'nin *Kasîde-i Bür'e*'sini. Felç gelmiş ayaklarına, o kasideyi yazmış mübarek. O kasideyi yazdıktan sonra, Peygamber SAS Efendimiz rüyasında gelmiş, mübarek eliyle ayaklarını sıvazlamış; sabahleyin kalkmış ki, felç yok. Felci gitmiş.

Kasîde-i Bür'e ne demek? Yâni, hastalıktan berî olma kasîdesi... O kasideyi yazmış, Efendimiz'in hoşuna gitmiş. Ruhlar aleminden, mâneviyat aleminden gece rüyasına girip, rüyasında ayağını sıvazlamış, maddî felci ertesi sabah şifâyâb olmuş, geçmiş. sağlam olarak ayağa kalmış. Tarih kitapları yazıyor. İmam Bûsirî böyle tanınmış. İmam Bûsirî'nin *Kasîde-i Bür'e*'si böyle anlatılıyor.

Demek ki, bir insanın gönlünde Peygamber Efendimiz SAS'in aşkı, muhabbeti yer ederse, o kimse cehenneme girmez. Girmezse,

gönlü o sevgiyi tadamamışsa, alamamışsa, o kabiliyeti yoksa, ona erememişse; o insan hakiki müslüman olamaz. Müslüman olmanın anahtarı, ezanlarda “*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh*”ın arkasından “*Eşhedü enne muhammeden rasûlü'llâh*” diye minarelerden adı okunan, o Rasûl-ü kibriyânın; namazlarda tahiyatın arkasından Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne tahiyat okunduktan sonra ona salât ü selâm getirilmeden selâm verilmeyen, o Muhammed-i Mustafâ'nın sevgisini elde etmeye çalışmaktır.

O sevgi nasıl hâsıl olacak? Onun esrârı nedir, onun anahtarı nedir, onun yolu nedir? Onun yolu, Peygamber SAS Efendimiz'in sünnetine

ittibâ etmektir. Sünnetine uymaktır, sünnetine göre yaşamaktır. Sünnetini takip etmektir. Sünnetini ihyâ etmektir. Sünnet-i seniyyesini ihyâ edene şehid sevapları var, muhterem kardeşlerim! Durduğu yerden, ölmeden şehid sevabı kazanıyor sünnetini ihyâ eden...

Onun için, Rasûlüllah SAS'ın hayatını öğreneceksiniz, hadislerini öğreneceksiniz, sünnetini ihyâ edeceksiniz.

“—Sakal bırakmışsın ya, niye traşlı değilsin?”

“—Efendimiz'in sünneti...”

“—Sarık sarmışsın ya, niye şapka giymiyorsun?”

“—Efendimiz'in sünneti...”

“—Misvak kullanıyorsun yâhu, niye yanında böyle bir odunu gezdiriyorsun?”

“—Efendimiz'in sünneti...”

Her şeyini Peygamber Efendimiz'in sünnetine uygun, emrine uygun yaparsa bir insan, felâh bulur. Peygamber Efendimiz'in sünnetine ittibâ etmeyen, bid'atlarda koşturan insanın, ibadeti bile makbul olmaz.

Onun için; biz bir tekkeyiz, bir tarikatın mektebi burası... Tekkeyiz ama, bizim kitabımız hadis kitabı, *Râmuzü'l-Ehâdis*... Ne demek? Hadisler ummânı demek, hadisler deryası... Hocamız Gümüşhâneli Ahmed Ziyâüddin Hazretleri seçmiş, müridlerim bu hadisleri okusun diye bu hadisleri toplamış.

Niye böyle yapmış? Niye böyle aşkullahtan, muhabbetullahtan, başka edebiyattan, şiirlerden

ve sâireden tutturmamış da, niye hadis-i şerif kitabı yazmış bizim mürşidimiz Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Efendimiz, padişahların hürmet ettiği insan? Çünkü yol, Peygamber Efendimiz'in yolu da ondan.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

(Âl عمران: 31)

(*Kul in küntüm tuhibbûna'llàhe fe'ttebiünî yuhbibkümü'llàhu ve yağfir leküm zünûbeküm va'llàhu gafurun rahîm*) (Âl-i İmran: 31)

“—Ben Allah'ı seviyorum...”

Böyle diyen insan çok şimdi.

“—Tamam ben Allah'a inanıyorum, tamam tamam canım.”

Yâni fazla uzatma demek istiyor sanki; “Tamam tamam ben Allah'ı seviyorum, Allah'a inanıyorum...” diyor.

Allah CC, Kur'an-ı Kerim'de onlara cevap veriyor: (*Kul in küntüm tuhibbûna'llàh*) “De ki ey Rasûlüm: Eğer Allah'ı seviyorsanız (*fettebiünî*) bana uyacaksınız.” Yâni, Rasûlüllah Efendimiz'e uyacak.

“—Uymuyor...” Uymuyorsa, kıymeti yok.

Bak Peygamber Efendimiz SAS bir hadis-i

şerifinde ne buyuruyor... Sözü uzatıyorum ama, kandil gecesidir, uykularımız fedâ olsun, ne olacak! Bak ne buyuruyor Peygamber SAS Hazretleri:

“Ben Ademoğullarının Efendisiyim, seyyidiyim!” *Seyyid* demek, *seyyüde’l-kavm*, bir kavmin en üstünü olan, başında olan, en şerefli olan kimse demek. (*Ene seyyidü veledi âdem*)

“Adem evlâtları, hangi cinsten olursa, İngiliz, Amerikalı, Fransız, Arap, Türk, Kürt, Çerkez, ne olursa olsun, Ademoğullarının en şerefliyim. Yâni hepsi mü’min olsa, hangi tipten, hangi cinsten, hangi boydan, hangi postan, hangi renkten, hangi şeyden olursa olsun, “Ben Ademoğullarının efendisiyim, başıyım, en şerefliyim, (*yevme’l-kıyameti*) kıyamet gününde...”

Dünyada tabii anlayan var, anlamayan var. İz’anlı var, iz’ansız var. Peygamber Efendimiz’in, biliyorsunuz, amcası inkâr etmiş. Taşı o kaldırmış, savurmuş ilk önce... Anlamazsa anlamaz. Dünya böyle ama, ahiret öyle değil... Dünyada küfür de serbest, iman da serbest... Kâfirler azgınlık yapabiliyor dünyada ama, ahirette öyle değil... “Ahirette ben Ademoğullarının seyyidiyim, efendisiyim, başkanım, seyyidiyim; (*ve lâ fahra*) öğünmek yok, ben bunları öğünmek için söylemiyorum. İnsanlar bilsin diye söylüyorum. (*Ve lâ fahra*) Öğünmek yok...”

Mütevaziydi Peygamber Efendimiz. Bir paça yemeğine çağrılrsa giderdi. Fukaranın evine giderdi, fukaranın yemeğine otururdu, fukaranın sofrasına otururdu. Fakirler ile, miskinler ile

daha çok düşer kalkardı. Zenginler derlerdi ki:

“—Bize özel bir meclis yap! Bu adamların kokusundan rahatsız oluyoruz biz.”

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerim'de Kehf Sûresi'nde, emrediyor ki Peygamber Efendimiz'e:

“—O ihlâslı fukaranın yanında ayrılma! Ötekilerin sözüne uyup da, onların yanına gitme!”

Efendimiz böyle mütevaziydi ama Ademoğullarının efendisi, daha asıl söyleyeceği yere geleceğiz şimdi:

(Ve bi-yedî livâü'l-hamdi ve lâ fahr) “Elimde Livâü'l-Hamd olacak, Hamd Sancağı olacak; öğünmek yok... Allah bana bu şerefi vermiş. Elimde hamd sancağı olacak, dalgalanacak kıyamet gününde, ben tutacağım o sancağı.”

Çünkü, o sancağın altında toplanacak herkes. Sancak yukarı çıkacak ki, herkes görecektir, toplanacak. O Livâü'l-Hamd'i altında herkes toplanacak.

(Ve mâ min nebiyyin yevme izin âdemün femen sivâhu illâ tahte livâî) İşte burası benim anlatmak istediğim, buyuruyor ki Peygamber Efendimiz: “Hiç bir peygamber yok ki o gün, Adem ve başkası, yâni ebü'l-beşer dedemiz Adem AS ve öbür bütün peygamberler, hepsi *(illâ tahte livâî)* benim sancağım altında toplanacak. Sancak benim elimde, hepsi benim sancağımın altında toplanacak.”

(Ve ene evvelü men tenşakku anhu'l-ardu ve lâ fahr) “İlkönce kabirden kalkacak, yerin yarılıp

da defnolunmuş mevtânın kalktığı zaman, haşr gününde, yer yarılıp da ilk çıkan kimse ben olacağım; öğünmek yok... Hakikat bu böyle...”

(*Ve ene evvelü şâfiun ve evvelü müşeffaun ve lâ fahra*) Rabbü'l- âlemin'e, 'Yâ Rabbi, şunu affet, bunu affet...' diye, ilk şefaati edecek olan ben olacağım; ve şefaati ilk kabul olacak kimse ben olacağım; öğünmek yok...”

Cennetin kapısına Peygamber SAS Hazretleri gelecek de, cennetin kapısına geldiği zaman, cennetin bekçisi melek Rıdvan diyecek ki:

“—Kimsin?”

Kapı çalındığı zaman, kapılar kapalı. Şu bizim aşağıda ziyafet oluyor da, çoluk çocuk evvelden dolmasın diye oraya nöbetçi koyuyor. Yâni hocaefendiler, ziyafetin sahipleri geldikten sonra, usûlüne göre girilsin diye.

Cennetin kapıları kapalı. Mahşer gününden sonra, hesaptan sonra, mahkeme-i kübrâdan sonra Peygamber Efendimiz cennetin kapısına geliyor, kapı çalınıyor, Rıdvan, cennetin meleği soruyor:

“—(*Men ente?*) Kimsin kapıyı çalan ey kişi? Cennetliksin belli, mübareksin belli ama sen kimsin bakalım?”

Demek ki böyle sorması gerekiyor, demek ki bilemiyor. Onun üzerine Peygamber Efendimiz buyuracak ki:

“—Ben Muhammed-i Mustafâ'yım, Allah'ın peygamberi, adım Muhammed-i Mustafâ, Muhammed-i Mustafâ'yım.”

Onun üzerine o melek diyecek ki:

“—(*Bike ümirtü en lâ eftaha kableke yâ rasûlallah!*) Ey Allah’ın rasûlü bana emrolundu ki senden önce bu kapıyı kimseye açmayım diye, onun için soruyorum. Sen isen buyur!” diyecek. Peygamber Efendimiz ilk defa cennete girecek.

Rabbü’l-âlemîn bizi Peygamber Efendimiz’in sünnetini ihyâ edenlerden eylesin... Şehid sevapları kazananlardan eylesin... Livâü’l-Hamd’i altında Peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle, sâlihlerle beraber bizi de haşreylesin... Arş-ı A’lâ’nın gölgesinde gölgelendirdiği kulları arasına bizi de dâhil eylesin...

O eşrefü’l-mürselîn, Muhammed-i Mustafa’l-Muhtârü’lMahmûdü’l-Emîn Hazretleri, Peygamber-i Zîşânımız, cennetin kapısına gelip de ilk defa cennete dahil olduğu zaman, bizi de duhûl-ü evvelîn ile Firdevs-i A’lâsına Rabbü’l-âlemîn dâhil eylesin... Hâbib-i Edîbi Muhammed-i Mustafâsına komşu eylesin... Selâmına nâil eylesin... *Selâmün kavlen min rabbîn râhîm*, selâmına mazhar eylesin... Cemâlini müşâhede şerefine cümlemizi nâil eylesin...

h. Dua

Sübhâneke lâ ilme lenâ, illâ mâ allemtenâ inneke ente’l-alîmü’lhakîm...

Subhâne rabbiye’l-aliyyi’l-a’le’l-vehhâb...

El-hamdü lillâhi hakka hamdih... Ve’s-salâtü ve’s-selâmü alâ hayra halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîn...

Allàhümme yâ rabbenâ, yâ rabbenâ, yâ rabbenâ! Bi-câhi nebiyyike'l-mustafâ ve rasûlüke'l-müctebâ, tekabbel minnâ ibâdâtinâ ve tââtinâ ve hayrâtinâ ve hasenâtinâ ve zikrenâ, va''fuannâ va'ğfirlenâ va'ğfir li-vâlidinâ ve lil-mü'minîne ve'lmü'minât, ve'l-müslimîne ve'l-müslimât...

Allàhümme bellig ve evsıl sevâbe mâ kara'nâhü ve nûra mâ televnâhü min hâzihi'l-hatmeti'sşerîfeti ve'l-kurbeti'l-kerîmeh, ba'de'l-kabûli minnâ bi'l-fadli ve'l-ihsân, hediyyeten minnâ ilâ rûhi seyyidinâ muhammedini'l-mustafâ aleyhi efdalü's-salevât ve ekmelü't-tahiyâtü ve't-teslîmât...

Yâ rabbe'l-âlemîn, yâ rabbe'l-âlemîn, yâ rabbe'l-âlemîn! Yâ erhamer-râhimîn! Yâ ekrame'l-ekremîn! Yâ men izâ duie ecâb, ve yâ men izâ süile a'tâ! Yâ vehhâb! Yâ ganiyyi yâ muğnî, yâ mu'tî, yâ nâfiu yâ nûr, yâ ze'l-esmâi'l-hüsnâ ve sıfâti'l-esnâ ve'n-nuûti'l-a'lâ! Bi-câhi nebiyyike'l-mustafâ, tahhir kulûbenâ min külli vasfin yübâidinâ an müşâhedetike ve muhabbetik... Ve emitnâ ale'ssünneti ve'l-cemâati ve'sşevki ilâ likâik...

Allàhümme'c'alnâ min men lezime sünnete nebiyyike muhammedini'l-mustafâ, ve min men azzame hürmetehû, ve eazze kelimeteh, ve hafiza ahdehû ve zimmeteh, ve nasara hizbehû ve da'veteh, ve kessera tâbiîhi ve firkateh, ve vâfâ zümreteh, ve lem yuhâlif sebîlehû ve sünneteh...

Allàhümme innâ nes'elüke'l-istimsâke bi-

sünnetih, ve neazü bike mine'l-inhirâfi ammâ câe bih... Allâhümme'czi annâ seyyidenâ muhammeden salla'llâhu aleyhi ve selleme bimâ hüve ehlüh... Ve şeffi'hu fînâ bi-câhihî indek, ve ardihî annâ bi-lütfike ve keremike yâ ekreme'l-ekremîn!

Yâ Rabbi, sen duaları kabul edicisin, günahları affedicisin, Rabbü'l-âlemînsin! Kimsesizlerin sahibisin, çaresizlerin çare bulucususun yâ Rabbi! Günahkârız yâ Rabbi, günahlarımıza çare eyle yâ Rabbi! Günahlarımızı affeyle yâ Rabbi! Bize tevîkîni refîk eyle yâ Rabbi!

Hiç bir ibadetimiz, senin şanına layık değil... (*Sübhâneke mâ abednâke hakka ibâdetike yâ ma'bud*) Sana hakkıyla ibadet edemedik yâ Rabbi, eksigimiz çok yâ Rabbi! *Nebûu bi-ni'metike aleynâ ve nebûu bi-zünûbinâ...* Senin bize nimetlerini biliyoruz, sen ikram eyledin yâ Rabbi! Biz sana kulluk edemedik, sen ikram eyledin, biz isyan eyledik yâ Rabbi, çaresiziz yâ Rabbi, affeyle yâ Rabbi! Habîb-i Edîbin hürmetine affeyle yâ Rabbi! Esmâ-i Hüsnân hürmetine affeyle yâ Rabbi!

Adın senin Gaffâr iken, Ayb örtücü Settâr iken, Kime varam sen vâir iken... Cürmüm ile geldim sana!

Yâ rabbenâ!

Fein tağfir, feente ehli'r-rizâke; Ve in tatrud, femen yerham sivâke?

Affedersen, affedersin; affetmezsen, nereye gidelim yâ Rabbi!? Günahlarımızı affeyle yâ Rabbi!

Nâciz, aciz, eksikli, kusurlu ibadetlerimizi kabul et yâ Rabbi! Azımızı çoğa say yâ Rabbi! Bize fazl u kereminden ihsân ve ikrâmını dâim eyle yâ Rabbi! Gayb hazinelerinden nimetler ihsân eyle yâ Rabbi!

Şu akşam okuduklarımızı, daha evvel yaptıklarımızı, daha sonra yapacaklarımızı lütfunla, kereminle ahsen ve etem olarak kabul eyle yâ Rabbi! Biz bunları acizâne, nâçizâne, çaresizliğimizden, bilgisizliğimizden, cahilliğimizden, çamsakızı çoban armağanı misali, Habîb-i Edîbine hibe ve hediye ettik, vâsıl eyle yâ Rabbi! Habîb-i Edîbini bizlerden râzı eyle yâ Rabbi!

Bizde sevmediğin ne gibi hal ve huy varsa, bizi onlardan sen pâk eyle yâ Rabbi! Bizi kurtar yâ Rabbi! Habîb-i Edîbinin cemâlini görmemize ne mânî ise bizi onlardan kurtar yâ Rabbi! Habîb-i Edîbine bizi sevdire yâ Rabbi! Habîb-i Edîbini bize sevdire yâ Rabbi! Sünnetini sevdire yâ Rabbi! Ruhunu sevdire yâ Rabbi! Ümmetine hizmet ettire yâ Rabbi! Ömrümüzü boşa geçirtme yâ Rabbi! Gafletten, cehâletten kurtar yâ Rabbi!

O Peygamber-i Zîşânın etrafında halka halka, nur halkaları gibi halkalanan, ona hizmet eden, canını, malını fedâ eden ashab-ı kirâmına — *rıdvânu'llâhi aleyhim ecmaîn*— o mübareklere de hediye ettik, fazl u kereminden onlara da ihsân eyle yâ Rabbi! Onları da hissemend ü hisseyâb eyle yâ Rabbi! Onları da bizlerden hoşnud ve râzı eyle yâ Rabbi!

Hele bu diyarlara kadar cihad ederek gelmiş olan mihamdâr-ı peygamberî Ebû Eyyüb

el-Ensârî Efendimiz'e hediye ettik; ve sair sahabe-i kirâm ki İstanbul'da medfunlar, onlara da hediye ettik; onların da şefaatine nail eyle yâ Rabbi! Onlar, cennet yoluna giderken bizim önümüzde olacaklar, onlara bizi sevdire yâ Rabbi! Onların yolundan bizi ayırma yâ Rabbi!

Asırlar geçtikçe Peygamber Efendimiz'e ittiba etmeğe devam eden, Peygamber Efendimiz'in hakiki varisleri olan, Ümmet-i Muhammed'in müridleri olan, ulemâ-i muhakkikîn, meşâyih-i vâsılîn olan, sâdât-ı turuk-u aliyyemizin, evliyâullah pirlarımızın, şeyhlerimizin, müridlerimizin, kendisinden feyz aldığımız Muhammed Zâhid-i Bursevî Hocamız'a kadar turuk-u aliyyemizden güzerân eylemiş olan cümle sâdât ve meşâyih turuku aliyyemizin ve halifelerinin ruhlarına hediye eyledik vâsıl eyle yâ Rabbi! O ricâlullah, o ehlullah, o evliyâullahın himmetlerine, teveccühlerine bizleri nail eyle yâ Rabbi! Bizleri onların zümresinde haşreyle yâ Rabbi!

Bu beldeleri Allah Allah diye diye, senin rızanı kazanmak için cihad ederek fethetmiş olan fatihlerin, Fatih Sultan Mehmed Hân'ın ve mübarek ordusu mensublarının ve şehidlerin ve gazilerin; ve tekrar tekrar bu diyarlarda müşriklerle, kafirlerle cihad edip bu diyarları korumuş olanların, cephelerde Allah Allah diye diye canını feda edenlerin, şehidlerin, mücahidlerin ruhlarına hediye eyledik, vâsıl eyle yâ Rabbi!

Geceleri uyumayıp sana ibadet eden, tesbih çeken, senin rızanı kazanan evliyaullahın,

salihlerin, velîlerin ruhlarına hediye eyledik, vâsıl eyle yâ Rabbi!

Şu içinde ibadet ettiğimiz camiyi yaptıran, tamir ettiren, genişleten mübarek bânîsinin ve tekrar tekrar tamir ve tecdîd edenlerin, az da olsa buna yardım edenlerin ve kendilerine ve geçmişlerine hediye eyledik, vâsıl eyle yâ Rabbi!

Ahirete göçmüş olan analarımızın, babalarımızın, dedelerimizin, ninelerimizin, tâ evvelki zamanlara kadar gelmiş geçmiş müslüman ecdâd u ceddâtımızın, akraba ve taallukatımızın ruhlarına da hediye eyledik, vâsıl eyle yâ Rabbi! Kabirlerini nur eyle yâ Rabbi!. Kabirlerini pür nûr eyle yâ Rabbi! Ruhlarını şu hediyelerimizden şu mübarek günde hissedâr ve haberdâr ve memnûn ve mesrûr eyle yâ Rabbi!

İhvân-ı dinimizin, ihvân-ı tarikatımızın, kardeşlerimizin, dostlarımızın, arkadaşlarımızın, yakınlarımızın, sevdiklerimizin ruhlarına da ikram eyle yâ Rabbi!

Bizden dua bekleyenlerin, bize dua vasiyet etmiş olanların, bizim üzerimizde hakkı olanların ruhlarına da hediye eyledik, onlara da vâsıl eyle yâ Rabbi! Sair mü'minîn ü mü'minât ve müslimîn ü müslimât kardeşlerimizin cümlesinin de ruhlarına, dereceleri üzere ikrâm eyle yâ Rabbi! Bizde onların ruhlarını şâd edecek neyimiz var yâ Rabbi, hepsi senden; gayıp hazinelerinden sen hepsine ikrâm eyle yâ Rabbi! Hepsinin ruhunu şâd eyle yâ Rabbi! Hepsinin kabrini cennet bahçesi haline tahvîl eyle yâ

Rabbi! Bu saydıklarımızdan, o yakınlarımızdan, dünyadaki kusurlarından dolayı kabirde azap görenler varsa, lütfunla, kereminle affınla azaplarını deff ü ref eyle yâ Rabbi! Seyyiatları olanlar varsa seyyiatlarını hasenâta teblîl eyle yâ Rabbi! Kabirlerini cümlesinin cennet bahçesi haline getir yâ Rabbi! Ruhlarını şâd eyle yâ Rabbi! Makamlarını a'lâ eyle yâ Rabbi!

Onlar geldiler, göçtüler, biz imtihanadayız, bize de tevîkîni refîk eyle yâ Rabbi! Bizi de sevdiğin kul eyle yâ Rabbi! Sevdiğin ahlâk ile muttasıf eyle yâ Rabbi! Sevdiğin sıfatlar ile muttasıf eyle yâ Rabbi! Sevdiğin yollarda yürümeyi nasib et yâ Rabbi! Sevmediğin işlerden uzak eyle yâ Rabbi!

Cümlemize helâl kazançlar nasib eyle yâ Rabbi! Dert verip de, çaresiz bırakıp da derman aratma yâ Rabbi! Dertlerimize devalar ihsân eyle... Borçlularımıza borçlarını edâ nasib eyle... Nâmurâd olanlarımız bermurâd eyle... Nâşâd olanlarımızı karîben şâdân u handân eyle yâ Rabbi! Yüzümüzü güldür yâ Rabbi! Mahzun etme yâ Rabbi! Sen suçlu kullar bile yâ Rabbi, yâ Rabbi deyince affedersin, affeyle yâ Rabbi! Affeyle yâ Rabbi! Affeyle yâ Rabbi!

Dünyanın ve ahiretin bildiğimiz bilmediğimiz her türlü hayırlarına cümlemizi nail eyle... Biz bilmiyoruz, sen biliyorsun, sana sığındık yâ Rabbi! Dünyanın ve ahiretin bildiğimiz, bilmediğimiz her türlü şerlerinden bizi mahfûz eyle... Sen koru yâ Rabbi!

Sen biliyorsun, biz bilmiyoruz, sen kudret

sahibisin, biz aciziz. Senin kahrından da senin lütfuna sığınırız yâ Rabbi! Senden de sana iltica ederiz yâ Rabbi! Rahmetini dileriz yâ Rabbi, bizi gazabına uğratma yâ Rabbi! Azabına düşürme yâ Rabbi! Nâr-ı cahîme atma yâ Rabbi! Ateşlere atma yâ Rabbi!

Defter divan açıp, bizim kusurlarımızı mahşer halkına saçıp, bizi mahup etme yâ Rabbi! Arş-ı A'lâ'nın gölgesinde gölgelendir yâ Rabbi! Defter divan açmadan, bi-gayr-ı hisâb cennetine dahil eyle yâ Rabbi! Havz-ı Kevser'in başına varıp Havz-ı Kevser'den doya doya nûş etmeyi nasib eyle yâ Rabbi! Habîb-i Edîbinin sevdiği ümmet eyle yâ Rabbi! Havz-ı Kevserin başına gelirken, melekler tarafından durdurulup yoldan çevrilenlerden etme yâ Rabbi! Firdevs-i A'lâ'na lütfunla kereminle dahil eyle yâ Rabbi!

Bi-hürmeti esmâike'l-hüsna, ve bi-hürmeti habîbikeli-müctebâ muhammedini'l-mustafâ, ve bi-hürmeti zikrike'l-cemîl, ve bi-hürmeti leyleti mevlidi'n-nebî ve bi-hürmeti esrâri sûreti'l-fâtihah!

.....

Müslüman müslümanla musafaha ederse günahları dökülür, birbirlerine muhabbetle bakarsa büyük sevaplar alırlar. Allah-u Teâlâ Hazretleri aramızdaki muhabbetleri takviye eylesin... Şaşırانlarımızı doğru yolu göstere, hidayet eylesin... Yolunca yürüyenlere tevfiğini refik eylesin... Bizi dünyada ahirette azîz ve bahtiyâr eylesin... Süedâ ve salihîn zümresine ilhâk eylesin...

Buyurun salât ü selâm getirerek musafahalaşalım:

Allààhümme salli alââ, seyyidinââ... muhammedini'nnebiyyi'l-ümmyi ve alâ... aalihiii, ve sahibihiii, ve sellim...

[Musafahalaşmadan sonra, Halil Necâti Coşan Efendi ayakta dua etti:]

Lâ ilâhe illa'llâhu'l-halîmü'l-kerîm. Sübhâna'l-lâhi rabbi'l-arşı'l-azîm... Ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn...

Nes'elüke mûcibâti rahmetik... Ve azâimi mağfiretik... Ve'sselâmete min külli ismin... Ve'l-ganîmete min külli birrin... Ve'lfevze bi'l-cenneti ve'n-necâte mine'n-nâr...

Allâhümme lâ teda'lenâ zenben illâ gafarte... Ve lâ hemmen illâ ferracte... Ve lâ deynen illâ kadayte... Ve lâ marîdan illâ şefeyte... Ve lâ dâllen illâ hedeyte... Ve lâ hâceten min havâici'd-dünyâ ve'l-âhireti hiye leke rıdan illâ kadaytehâ yâ erhame'r-râhimîn! Yâ erhame'r-râhimîn! Yâ erhame'r-râhimîn!

Yâ Rabbi, idraki ile feyzyâb olduğumuz şu mübarek Mevlid Kandilini Ümmet-i Muhammed ve bizler hakkında müteyemmen ve mübârek eyle... Ümmet-i Muhammed'in selâmet, huzur ve saadetine vesîle eyle...

Nice seneler böyle mübarek gecelere sağlık afiyet üzere erişmeyi nasîb ü müyesser eyle... Cümlemizi süedâ ve sâlihîn zümresine ilhak eyle...

Ve bi-hürmeti seyyidi'l-mürselîn ve bi-hürmeti sûreti'l-fâtihâh!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

19. 09. 1991 - İskenderpaşa

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ